Broj: S1 3 U 034484 20 U
Sarajevo, 8.6.2021.godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Davora Žilića, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Lalović i Željke Krmek, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Enise Imamović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužioca: „Zdravstveni centar Brčko" Brčko Distrikt, ulica Džemaludina Čauševića broj 1 Brčko, kojeg zastupa advokat Amer Ramić iz Brčkog, ulica Bulevar mira bb (zgrada Most), protiv rješenja broj: JN2-01-07-1-2872-6/19 od 4.12.2019. godine tuženog: Kancelarije za razmatranje žalbi BiH, Sarajevo, ulica Maršala Tita 11a, u upravnoj stvari javne nabavke, na nejavnoj sjednici održanoj dana 8.6.2021.godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, poništava se osporeno rješenje i predmet vraća tuženom na ponovno odlučivanje.

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 380,80KM u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e nj e

Osporenim rješenjem uvažena je žalba ponuđača Primaprom od 5.11.2019.godine i poništen tenderski dokument za nabavku robe, hrane za potrebe bolničke kuhinje za 2020 godinu broj: 295/19-303 od 5.11.2019.godine, ugovornog organa JU „Zdravstveni centar Brčko". Uvažen je zahtjev za povrat sredstava uplaćenih na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od od 2.000,00KM. Obavezan je ugovorni organ da žaliocu nadoknadi troškove za zastupanje, u iznosu od 450,00KM plus 17% PDV-a sve u roku od 15 dana od dana izvršnosti rješenja.

Protiv ovog rješenja tužilac je pokrenuo upravni spor iz razloga propisanih u odredbi člana 11. stav 3. Zakona o upravnim sporovima BiH, odnosno jer u konačnom aktu nije primjenjen ili je nepravilno primjenjen zakon Bosne i Hercegovine i iz razloga jer u upravnom postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja

nije postupljeno po pravilima postupka. Tužbom ukazuje da je predmetni spor nastao iz razloga jer je tužilac u tački 13 tenderskog dokumenta, u cilju obezbijeđenja sigurne i, prevashodno, zdravstveno isprave hrane za kategoriju najosjetljivijih pacijenata, zatražio od ponuđača da dostave dokaz o uspostavljenom HACCP sistemu za kvalitet i sigurnost hrane. Također, tužilac je naveo da će prihvatiti i druge dokaze za ponuđače koji nemaju pristup navedenom certifikatu. Prigovara da tuženi, u pobijanom rješenju u odnosu na ovu činjenicu navodi da je tužilac morao definisati koji su ostali prihvatljivi certifikati, ali je to, prema navodima tužbe, suprotno odredbi člana 46.stav 6. Zakona o javnim nabavkama BiH, ali i dosadašnjem stavu tužene. Smatra da je nemoguće pobrojati sve sisteme i certifikate, a imajući u vidu da pojedini ponuđači i nemaju pristupe evropskim certifikatima, izostavljanje samo jednog važećeg certifikata odnosno ekvivalentne mjere, narušilo bi načela javnih nabavki u BiH. Slijedom navedenog predlaže sudu da tužbu uvaži, poništi osporeno rješenje i predmet vrati na ponovni postupak a tuženog obaveže na naknadu opredijeljenih troškova postupka.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana iz razloga iznesenih u osporenom rješenju. Zainteresovano lice, uredno obaviješten, nije dostavio svoje izjašenjenje.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka spisa predmeta i obrazloženja osporenog rješenja proizilazi da je konačnim rješenjem tužene uvažena žalba ponuđača „Primaprom" i poništen tenderski dokument za nabavku robe, hrane za potrebe bolničke kuhinje za 2020 godinu broj: 295/19-303 od 5.11.2019.godine, koji je raspisao ugovorni organ, tužilac u ovoj pravnoj stvari. Tuženi je ocijenio da se osnovano ukazuje žalbom da je ugovorni organ tenderski dokument u tački 13.3. postavio suprotno doredbama člana 44. Zakona o javnim nabavkama BiH, s obzirom da je, zahtijevajući da ponuđači dostave HACCP certifikat ili ekvivalent, propustio odrediti koji certifikat je prihvatljiv kao ekvivalent. Osnov za odluku je stanovište tužene da ugovorni organ može zahtijevati certifikate kojima se dokazuje sigurnost hrane, ali uslovi postavljeni u TD ne smiju biti ograničavajući i diskriminirajući, pa je bio dužan precizirati koji su to drugi dokazi koji su ekvivalent certifikatu HACCP, zbog čega je primjenom odredbe člana 111. stav 1. tačka d). u vezi s članom 230. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH, donio odluku kao u dispozitivu.

Po ocjeni ovog upravnog vijeća, osporeno rješenje je doneseno pogrešnom primjenom materijalnog propisa.

U skladu sa članom 3. Zakona o javnim nabavkama BiH("Službeni glasnik BIH" broj: 39/14), ugovorni organ dužan je da postupa transparentno, da se u postupku javne nabavke prema ponuđačima ponaša jednako i nediskriminirajuće, na način da osigura pravičnu i aktivnu konkurenciju, s ciljem najefikasnijeg korištenja javnih sredstava u vezi s predmetom nabavke i njegovom svrhom. U skladu s članom 48. Zakona, kojim su uređeni opšti uslovi za tehničku i profesionalnu sposobnost, ugovorni organ može, zavisno od vrste, količine ili obima, ili namjene predmeta nabavke, zahtijevati dokaze koji se odnose na tehničku i profesionalnu sposobnost.

Prema stavu 6 istog člana, ako se u tenderskoj dokumentaciji zahtijeva obezbjeđenje certifikata koje izdaju nezavisni organi, a kojima se potvrđuje da ponuđač zadovoljava određene standarde obezbjeđenja kvaliteta, ugovorni organ dužan je da se pozove na sisteme obezbjeđenja kvaliteta koji se zasnivaju na odgovarajućim evropskim serijama standarda koje su potvrdila tijela koja su u skladu s evropskim serijama standarda koje se tiču izdavanja certifikata. Ugovorni organ dužan je prihvatiti i druge dokaze o ekvivalentnim mjerama obezbjeđenja kvaliteta od ponuđača koji nemaju pristupa takvim certifikatima. U smislu člana 49. *stav 1. tačka e)* Zakona o javnim nabavkma BiH, u postupku nabavke roba, ugovorni organ, između ostalog može zahtjevati i uvjerenje koje izdaje nadležna institucija ili agencija za kontrolu kvaliteta, a kojim se potvrđuje da na odgovarajući način tačno označena roba odgovara određenim specifikacijama ili normama.

Dakle, tenderska dokumentacija mora biti pripremljena uz uvažavanje svih odredbi Zakona i podzakonskih akata. Ponude, odnosno zahtjevi za učešće se ocjenjuju isključivo na osnovu uslova i zahtjeva iz tenderske dokumentacije. Stoga tenderska dokumentacija mora sadržavati jasne, nedvosmislene, potpune i precizne podatke o budućem ugovoru, kao i sva potrebna pojašnjenja o načinu pripreme ponude. Pri tome je posebno značajno da se poštuju opšti principi javnih nabavki u svakom dijelu tenderske dokumentacije (uslovi za kvalifikaciju, tehničke specifikacije, kriteriji za dodjelu ugovora i dr.), kako bi se ponude mogle pripremiti i porediti na stvarno konkurentskoj osnovi.

S tim u vezi, u tenderskom dokumentu, broj nabavke 295/19-303, (strana 6) ugovorni organ, tužilac je u tački 13.3, uslovi za kvalifikaciju, između ostalog, propisao da ponuđači u smislu odredbe člana 49. tačka e). Zakona moraju dokazati da imaju uspostavljen HACCP sistem za kvalitet i sigurnost hrane, odnosno dostaviti dokaz da su proizvodi u skladu sa HACCP standardima za kvalitet i sigurnost hrane, te da provodi redovne preventivne sisteme kontrole sigurnosti prema načelima HACCP. Ugovorni organ je također naveo da će, u skladu sa članom 48. stav 6. Zakona o javnim nabavkama BiH, prihvatiti i druge dokaze o ekvivalentnim mjerama obezbijeđenja kvaliteta, od ponuđača koji nemaju pristupa HACCP certifikatu. Upravo ova okolnost daje osnov i ovom vijeću za ocjenu da je prigovor iz tužbe osnovan, jer je ugovorni organ u konkretnom slučaju vodio računa o pripremi tenderske dokumentacije, te nije obavezao ponuđače da dostave samo i isključivo dokaz da posjeduju HACCP certifikat, nego je ostavio mogućnost da se dostavi i ekvivalentan dokaz, ukoliko neki od ponuđača može dokazati da posjeduje certifikat koji garantuje isti kvalitet i sigurnost hrane kao osnovni i navedeni certifikat, kako je i propisano navedenom odredbom Zakona o javnim nabavkama. Potpuno je jasno da ugovorni organ nije pozvana na naznači potvrde koje bi mogli biti ekvivaletni traženoj potvrdi, nego je pravo ponuđača da dostavi ekvivalentan dokaz, dakle potvrdu koja daje istu garanciju kao i propisani uslov.

Primjenom odredbi člana 37. stav 2. u vezi s članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 do 74/10), nalazeći da je tužba osnovana, te da je osporeno rješenje doneseno pogrešnom primjenom Zakona o javnim nabavkama BiH, ovo vijeće je tužbu uvažilo, rješenje poništilo a predmet vratilo na ponovno odlučivanje tuženom, radi donošenja nove odluke pravilnom primjenom materijalnog propisa i u skladu sa članom 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH.

Kako je tužilac uspio sa tužbom, na osnovu člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH pripadaju mu i troškovi upravnog spora u uklupnom iznosu od 380,00KM, koji se sastoje od naknade za sastav tužbe i od naknade za zastupanje, uz troškove PDV-a.

ZAPISNIČAR

Enisa Imamović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A

Davor Žilić